

НАРОДНО СЪБРАНИЕ	
Их. №	254 - 06 - 925
Дата	24 / 05 2016 г.

ЧРЕЗ

Председателя на
Народното събрание

ДО

Министъра на труда и социалната политика
на РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ВЪПРОС

от Мартин Димитров и Петър Славов,
народни представители от ПГ на Реформаторския Блок

На основание чл.90, ал. 1 от Конституцията на Република България и чл.92, ал.1
ПОДНС внасяме въпрос

ОТНОСНО: *Възможности за решаване на проблема с пенсиите на български артисти и музиканти*

УВАЖАЕМА ГОСПОЖО МИНИСТЪР,

Български музиканти разпространиха следното Отворено писмо до всички български институции, което Ви предоставяме в цялост:

„Наред с всички положителни изменения след прехода към свободно общество и пазарна икономика, у нас възникнаха и някои непредвидени последствия, засягащи драматично живота на българските музиканти, упражнявали до тогава професията си като *свободна*.

При издирване на трудовия ни стаж, установихме, че всички работили не на трудов договор, а на хонорар, което бе обичайната форма на заплащане в сферата на естрадната, днес поп музика, е невъзможно да се открият ведомостите, на които се разписвахме за получаваните възнаграждения и всички удържки, ~~включително данък обществено осигуряване (ДОО), защото те се пазят само 5~~ години. Вследствие на това, всички музиканти фактически се оказват без стаж и оставаме без пенсии, обречени на злочеста и позорна старост, въпреки че сме отдали целия си живот да създаваме и изпълняваме българска музика и сме били денонощно ангажирани в колосален труд и живот „на колела” до хиляди градове и села в България. Това се случва на личности от елита на културата, които от най-ранна възраст са подчинили живота и таланта си на това младите да израстват в българска интонационна среда, без която те не биха могли да бъдат българи.

Уважаеми избраници от народа за защитавате интересите му и решавате проблемите, които отрицателно рефлектират върху българските граждани,

Възможно ли е една цивилизована страна, член на Европейския съюз да захвърли на произвола част от своите културтрегери в етап от живота им, когато те имат най-много нужда от подкрепа, при положение, че по-голямата част от тях чрез многобройните грамофонни плочи и други

носителите на поп музика, продавани в десетки страни и чрез гастролите зад граница са имали в течение на десетки години и значителен принос към вътрешния брутен продукт на България.

Основанията за искането за решаване уреждането на пенсиите на българските поп музиканти са:

(1) Над 40 години създателите и изпълнителите на поп музика са получавали хонорари само за самите изпълнения или звукозаписите, които са само малка част от времето, в което работят.

Не се заплащаше композирането и аранжиранията на собствена музика, с което започва раждането на всяка творба. Не се заплащаше труда и времето за заучаването на творбите, репетициите, пътуванията на турнета и други специфични за тези професии видове дейности и труд на композитори, автори на аранжирания, разходите свързани с тях, сценичното облекло на артист-изпълнителите и др.

(2) Като свободно упражнявани професии, ние сме били принудени да получаваме възнагражденията си под формата на хонорар по ведомости, в които бяха отразени всички удържки, включително данък обществено осигуряване (ДОО), който с годините растеше и имаше периоди, в които достигаше 30%. От тези концерти отчисленията за ДОО надхвърляха най-високите заплати плащани в България.

Когато тези ведомости потрѣбвах на колегите ни, достигнали пенсионна възраст, се оказва, че липсват, тъй като се съхранявали само 5 години. Така че най-възрастните ни колеги, вече пенсионери, са с минимални пенсии или малко над минималните, сякаш никога не са работили.

Това е още по-несправедливо, тъй като повечето от нас ежегодно имаха по над 150 концерта, което като се има предвид и времето за пътуване до съответното населено място, означава, че те са били на работа на пълен работен ден, при това – ненормиран, поради което такива пенсии са не само несправедливи, но и унижителни.

(3) Най-големите печалби за държавата бяха от продажбата на билети от концертите в София и страната, от продажба на грамофонни плочи, продавани у нас и в десетки други държави и гастролите в тях, осигуряващо значителни валутни приходи. Ако нашите пенсии се базират на чисто икономическия принос на нашите колеги, те биха били не по-малки от тези в западноевропейските държави.

(4) За да бъдем конкурентноспособни по световните стандарти, ние трябваше да бъдем оборудвани с възможно най-добрите инструменти, апаратури и сценично облекло. Всичко: инструменти, апаратури, сценично облекло, обувки, поддръжката им, а в немалко случаи и транспорта бяха за наша сметка, без тези огромни разходи да могат да бъдат отчислени от хонорарите ни като разход и плащаме данъци и върху тях, което само по себе си е чиста форма на експлоатация.

(5) Освен изброените приноси и ползи от работата ни, моралният аспект на музикантската дейност е неизмерима като значимост и принос към всяко общество. Една нация без собствена интонационна среда е обречена на чужда асимилация и гибел. Ренесансът е бил възможен благодарение спонсорирането и уважението на управляващите към хората на изкуството. Човечеството би било много по-различно от това, което е сега, ако нямаше хора, които да създават

и разпространяват изкуство. България е оцеляла векове също само защото е имало пазители на езика, приказния и песенен фолклор.

Всяка нация се обединява само с национално значими идеали и ценности, изкуство и религия, за което са нужни хора, които да се посветят на тази кауза, защото създаването на изкуство е КАУЗА! Отговорност на държавата е да обезпечи справедливо своите поданници, особено тези, които в следствие на прехода от една политическа система в друга са пострадали несправедливо. Никой от нас няма вина за това, че в предишния икономически строй сме били поставени в условия, които днес ни лишават от достойни и полагаеми ни се за приносите пенсии. Това е нехуманно и жестоко, особено за едни редки професии, упражнявани с любов и произвеждащи любов.

Ние, българските музиканти, работили през по-голямата част от живота си в старата политическа система се нуждаем от вашата подкрепа за осигуряването ни с пенсии. Искрено се надяваме, че Вие ще разберете обективните причини, произлезли от кардиналната промяна на обществения строй, за което ние музикантите сме допринесли достатъчно и ще предприемете всички необходими мерки, за да решите поставения от нас проблем в най-скоро време.“

В тази връзка,

Уважаема госпожо Министър на труда и социалната политика,

Моля да ни отговорите писмено на следния въпрос: Какви са възможностите за справедливо решаване на въпроса с пенсиите на български артисти и музиканти, за които не се съхраняват (изцяло или частично) необходимата документация за внесени осигурителни вноски?

Могат ли да се предприемат действия за възстановяване на част от архивите, за да се проследят и отчетат реално направените плащания от български артисти и музиканти? Какви действия сте предприели до момента в търсене на решение на този въпрос?

София, 27.05.2016 г.

/Мартин Димитров/

/Петър Славов/